

13

Перво действие, трета картина.

както все бе, забвас я върна:
 «Нам си миска, кадам по ом,
 ще падам — рече — ве по гроб, когато
 и по-голяма, и по-умра станеш.
 Нам тъй, Жумета?» — В миг престана
 да маче миската и каза: «Да».
 Тя върте как шегата си остава.
 И змязви говини да се мискат,
 не ще забравя: «Тъй ли, Жумета?» —
 как тя замлъкна и продума: «Да»..

Госпожа Капуци. —

Дойката. —

Но стига, дойке! Моме, замлъкни!
 Ще млькна, господарко, но не мога
 да се не смей, щом си спомня, как
 детайто спря да вие, каза «Да».
 Поварвайте ми, детското мльце
 големе буца, колкото змльце
 на младо пиле, баше украсила.
 Опасен удар, грозен рѣдъ бога,
 но млет мър каза: «Докле си миска
 все по мльце ще падам, но когато
 отраснеме, веле ве по гроб ще падам.
 Нам тъй, Жумета?» — Тя замлъкна
 и после каза: «Да».

Жумета. —

Но, дойке, спри!

Дойката.

Добре, аз свърших. Да те пази бог!
 Ти бе най-милото дете, което
 съм кзрила. Дано догакам само
 и сватбата ти — друго не желя.